

lem, som indbragte Forslaget (Monrad), betegnede sig som dets Bedstefader, kan man maaske betegne den høitæredede Regjering som dets Oldefader, — maaske Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse er den egentlige Tipoldefader, — men dette kan jeg ikke heller Andet end finde ret rigtigt. Jeg vilde ganske vist ikke selv, naar jeg skulde have skrevet dette Lovforslag, saa nøiagtigt og fuldstændig have fulgt Regjeringens Forslag, thi der er mange Punkter, hvor jeg tror, at der kunde være en heldigere Affattelse; men imidlertid, det kan være meget rigtigt, og forsaavidt kan jeg altsaa ikke Andet end rose de ærede Forslagsstillere og rose Forslaget. Men jeg maaske strax som en beklagelig Modsigning dertil fremhæve, at jeg kan ikke Andet end meget beklage, at de Herrer, hvis det har været deres Hensigt med dette Lovforslag virkelig at tilvejebringe en ny Lovgivning paa dette Omraade, have optaget deri en Bestemmelse, om hvilken de vistnok maa kunne sige sig selv, eller som ialtsald vistnok udenfor deres Areds Enhver maa kunne erkjende, at den vil umuliggjøre Lovens Fremme udenfor dette Thing, hvis den fastholdes i den Stærphed, i hvilken den her er opstillet. Jeg sigter herved selvfølgelig til Bestemmelsen i § 14 om Afdrag, om den mindste Indtægt, der skal være Gjenstand for Beskatning. Det, jeg har at indvende derimod, er selvfølgelig ikke det, at der sker et Afdrag for de mindre Indtægter, tværtimod; heller ikke det, at de have forhøiet Grændsen for de Indtægter, som de have erkjendt kunde taale Afslag, og som maatte nyde Afslag i Skatten indtil 4,000 Kr. Det anser jeg for fuldstændig rigtigt, jeg kunde kun ønske, at man lidt tidligere, ved en anden Leilighed, havde havt Blik for, at 4,000 Kr. er en Indtægt, der ikke er af anden Beskaffenhed, end at den trænger til lidt Nedsættelse i sin Skatteafgift. Men det, som jeg derimod høilig maa beklage, og som jeg aldrig for mit Vedkommende vil kunne gaa med til, er, at man har borttaget Skattefriheden for de mindste Indtægter, at man har høvet Grændselen af den Sætning, at der er et Existensminimum, som bør være skattefrit og ikke taaler at beskattes. Herester vil jo en Femtedel af al Indtægt af de første 1,000 Kr. blive beskattet. Dette er jo for Kjøbenhavns Vedkommende en fuldstændig Innovation, en fuldstændig Nyhed; her har man da heldigvis ikke det Princip, at selv de fattigste og de ringeste Arbejdere og Tyende skulle være Gjenstand for Beskatning. Det har man heldigvis ikke i Kjøbenhavn, og udenfor Kjøbenhavn vil jeg slet ikke

sigte Andet, end at man ikke i Lovgivningen har nogen absolut Hindring for at beskatte dem, som ere saa ringe stillede, Tyende osv.; det har man ikke, det erkjender jeg, men man har dog vistnok altid erkjendt, hvad ogsaa Formue- og Leilighedsaffærens Væsen tillader, at det var Noget, man saare nødig skulde indlade sig paa, og det gode gamle kongelige danske Kancelli var i den Henseende ganske anderledes human end de Herrer Forslagsstillere, thi det gode gamle kongelige danske Kancelli har i en Række af Skrivelser vel erkjendt, at der Intet var i Lovgivningen, der nødvendiggjorde, at man ikke optog Tyender, men det har dog bestandig fremhævet, at Kommunerne ikke vilde faae noget videre Mart ud af at optage saadanne, at det var Noget, man ikke gjerne skulde gjøre. Jeg henviser til Kancelliskrivelserne af 19de Mai 1821, 21de Marts 1840 osv. Dengang varede man Kommunerne mod saaledes at kaste sig over Tyendet og beskatte det, og jeg maa ogsaa sige, at jeg for mit Vedkommende finder, at man under ingen Omstændigheder kan gaa ind paa at lade det fattige Tyende f. Ex. i Kjøbenhavn, hvor de hidtil have været fri for det, komme til at svare en Skat, som maaske slet ikke bliver saa ubetydelig. Man maa nemlig erindre, at deres Ophold i Husbondens Hus maa anslaaes i Penge, det er klart, og foruden det komme de til at svare af deres Løn, det kan slet ikke blive saa Lidt for dem, og det er Noget, som jeg paa ingen Maade kan gaa ind paa. Jeg hører nok, at man fortæller, at det skal være et demokratisk Princip, det er muligt, det er saameget, man her i Thinget kalder demokratisk, som ikke stemmer med de almindelige Begreber om, hvad der er demokratisk — men skulde det være demokratisk — jeg skal ikke disputere med Nogen om det — saa er det et i høieste Grad antisocialt Princip, det er i Strid med den Tidens Erkjendelse og Retning, som gaar ud paa at hæve Existensminimumet og ikke at sænke det. Jeg hører nok, at man siger, at det sigter til at hæve de Paagjældendes Selvfølelse, naar de komme til at betale til Kommunen, det skal jeg ikke udtale mig videre om, jeg tænker, at der er mange af dem, jeg tror de fleste, der helst ville være fri for denne Hævelse, og er deres Selvfølelse saa stærk, saa kunne de jo nok komme til at betale Skat til Kommunen, f. Ex. i Kjøbenhavn er det ikke Noget i Veien, der er ikke det mindste hverken Allobale eller Urigtige i at angive sig til Skat, det kan Enhver gjøre, det staar udtrykkelig i Loven, der vil aldrig blive gjort nogen Indvending mod en Skatteangivelse som for høi, saa det kunne de nok komme til endda.